

Slovenská legislatívna LGBT saláma sa práve začala krájať. Rozlúčme sa s kresťanským Slovenskom

- CZ24 News | 23. ledna 2023

Už len niekoľkokrát sa vyspíte...

Keď budú historici o niekoľko desaťročí opisovať priebeh pádu, vedúceho od ilúzií o „kresťanskom Slovensku“ až k „dúhovej európskej provincii Tatransko“, ak vôbec táto téma bude možná, sami sa budú čudovať, ako rýchlo to išlo. To, čo nám teraz pripadá ako vzdialené časové mílniky medzi jednotlivými rezmi Bruselu na našej kvázi suverénnej salámke, sa totiž z pohľadu storočia ukáže byť rovnako rýchle a krátke, ako napríklad kedysi „nekonečných“ 20 rokov Husákovej normalizácie.

Ilustračný obrázok, zdroj: pxhere.com

Pamätám sa, ako generácia mojich rodičov, generácia radosti z toho, že gitara má šnúru do zásuvky, katolíci majú koncil a všetci majú právo tancovať, počítala dni, týždne a mesiace od mýtického roku 1968, ktorého mysticko-demokratická žiara im pripadala tým únavným čakaním na zázrak časovo tak vzdialená, ako prvotná emanácia Plótinovho „hen“. Doba normalizačného „babylonského zajatia“ im pripadala nekonečná. Z pohľadu storočia však tých 20 rokov, ktorých druhá polovica už bola aj tak v znamení štrukturálneho zahŕňovania, pôsobí len ako krátky nádych a výdych uprostred dlhodobého rozkladu slovenskej spoločnosti.

Tak aj nám teraz pripadá dvadsaťročné vzpieranie sa, ošívanie a kľúčkovanie slovenských

globalistických služobníkov (socialistických, liberálnych aj konzervatívnych), ktorí dobre vedia, že musia postupne naservírovať bruselský pokrok svojim tatranským stravníkom, ako nekonečný proces. Aj my teraz vnímame roky, mesiace a dni ako dlhé obdobia, v rámci ktorých sa nám niečo podarilo „vybojovať“, avšak pohľad z vtácej perspektívy neúprosne ukazuje raketovo rýchly pád a bezmocnosť. Od siláckych vyhlásení o „kultúrnej autonómii“ Slovenska, k dvom udalostiam z tohto týždňa, ktoré naznačujú, že krájanie slovenskej LGBT salámy sa blíži k svojmu finále, ubehlo len 20 rokov, ktorým navyše nechýba personálna ani ideová kontinuita.

Tí, ktorí teraz pomáhajú globalistom s krájaním salámky, sú totiž duchovnými deťmi tých, ktorí dnes hovoria: za našich čias to nebolo. Zaiste, veď ideologická salámka sa nekrája od konca. A preto je dobré si pripomenúť, že to boli politici 90. rokov, ktorí nás vlákali do tejto únie. Oni splodili súčasnú generáciu kolaborantov, oni sa nimi pýšili ako svojím dorastom a zanevreli na nich až vtedy, keď stratili reálnu moc a možnosť aktívne kooperovať s bruselskými pánmi na budovaní novej doby. Alebo, ako tomu hovorili (a možno aj verili, bohužiaľ): robiť politiku ako umenie možného.

Dúhový kliešťový obchvat alebo - musíte nám „dôverovať“

Tento týždeň sa začala veľká LGBT ofenzíva, ktorá sa ohlasovala už od jesene minulého roka. Údery sú vedené z dvoch smerov: z vnútorného, ktorý má upokojiť a odviesť pozornosť, a z vonkajšieho, ktorý má eskalovať atmosféru, ale zároveň vzbudzovať dojem, že je vzdialený a nie bezprostredný. Ergo, práve preto ho budú môcť krájať na tenké plátky.

Prvým úderom je legislatívny návrh ministra spravodlivosti Viliama Karasa, ktorý sa snaží zákonne ukotviť partnerstvá homosexuálov tak, aby boli označené iným názvom a skryté pod hromadou rôznorodého dreva, umožňujúcou kresťanským „dezolátom“ prehliadnuť páry rovnakého pohlavia. Čiže tak, aby sa mohli tzv. konzervatívci radowať a prezentovať kresťanským „dezolátom“ ďalšiu obhájenú pozíciu neotrasiteľnej pevnosti slovenského „dedičstva otcov“. „Partneri“ sa premenujú na „dôverníkov“ a zároveň sa legislatívne vytvorí rámec pre administratívne rešpektovanie párov rovnakého pohlavia. Zatiaľ.

Samotný Karas oznámil: *„Predpokladám, že toto je rozumné a možné v súčasnosti prijať.“* Čiže, nie je to nevyhnutne „rozumné a možné“ natrvalo. Pochopme teda, že všetci politici vnímajú tieto opatrenia len ako dočasné a kompromisné – než sa zlepší situácia.

Pripomeňme len, že sám Viliam Karas sa v septembrovom rozhovore s redaktorkou Kovačič Hanzelovou pre denník *SME* označil za „konzervatívca“ a „kresťana“. Zároveň je odborníkom na európske právo, s bohatou publikačnou činnosťou. Ako inak.

Karas tak plní, podobne ako už celé desaťročia pred ním iní kresťanskí demokrati, alebo demokratickí kresťania (vyberte si, čo chcete) v Európe, úlohy trójskeho koňa, ktorý vnesie protikresťanskú tému v podobe stráviteľnej pre masy kresťanských „dezolátov“ do verejného priestoru a prezentuje ju v podstate ako víťazstvo konzervatívcov, ktorí neustúpili – len uhli. Pozorovať motanicu okolo takého postupu je hotovou školou pokrytectva a zároveň tichej spolupráce mocenských elít, za ktorou môžeme tušiť chápadlá bruselskej chobotnice.

Ako príklad nám pomôže neopakovateľný génus Igor Matovič, ktorý sa už dva týždne pokrytecky štylizuje do úlohy bojovníka s LGBT. Odrazu pri návrhu Viliama Karasa neskrýva dojatie a návrh označil za „hodný podpory“. S neopakovateľnou sentimentálnosťou nadháňača davov, prináša masám na tanieriku svoje srdce:

„Išlo o to, aby každému, kto sa cíti osamelý, dopriali zvoliť si niekoho za dôverníka, kdekoľvek na svete. Tak je tento návrh navrhnutý (áno, veľmi trefný postreh – návrh je navrhnutý, podobne ako

Hegerove protilátky sú proti – látky; pozn. autora) *a myslím si, že je to fér.*“ Výborne, cap sa nažral a Matovičova „konzervatívna“ volebná kapusta zostala celá.

Hlavne dialekticky, súdruhovia!

Že to nebude pre slovenských kresťanov s tým Karasovým „*dôverníctvom*“ v pároch až také banálne a nezaujímavé, naznačujú reakcie z pokrokového tábora. Ten totiž správne chápe podobné legislatívne úpravy len ako ďalší krok na ceste vpred za vytúženým cieľom. Liberálna studnica prvoplánovosti – StartitUp, sa radostne rozpisala: *Veľký krok pre Slovensko – Minister Karas navrhuje zákon, na ktorý čakali najmä LGBT+ ľudia.* Nuž, ak naň čakali, tak asi vedeli prečo. Navyše ono médium cituje samotného Karasa, ktorý uviedol, že „*návrh je možno iba malým krokom, no pre spoločnosť ide o veľký krok*“. A kamže sa to pán minister, konzervatívce a kresťan vybral kráčať, spolu s tou spoločnosťou? Žeby tento návrh nebol definitívny? Zdá sa teda, že pút do dúhového a inkluzívneho raja sa ešte nekončí. Rovnako nadšene reaguje aj liberálna skládka *Plus JEDEN DEŇ*: „*Viliam Karas predstavil skvelú správu pre LGBTI komunitu.*“

Kritické ohlasy na Karasov návrh z radov LGBT netreba brať príliš vážne, pretože slúžia len na vytvorenie tej správnej dialektickej kulisy. „Konzervatívny“ trójsky kôň si splnil úlohu – vypálil prvé podanie na kurtoch, téma je na stole a bude sa dialekticky vyvíjať. Kritika z radov LGBT umožní odraziť sa od pôvodného návrhu, ktorý vytvorí základňu a smerovať k vyšším metám. Preto Lucia Plaváková z *Progresívneho Slovenska* burcuje:

„Tento návrh hovorí, že vláda pod vedením Eduarda Hegera dáva partnerským vzťahom párov rovnakého pohlavia rovnakú váhu ako akýmkoľvek dvom ľuďom bez ohľadu na to, aký majú vzťah, bez ohľadu na to, či spolu žijú, bez ohľadu na to, či sa ľúbia a chcú spoločne tráviť život. Vytvorenie nového pojmu „dôverník“ je ponižujúce a bol za tým zjavne úmysel, keďže láska dvoch žien a dvoch mužov si podľa pána Karasa nezaslúži, aby sme aspoň povedali, že existuje.“

Aj ona však dobre vie, že sa nemusí uspokojiť s týmto dočasným riešením, pretože za humnami sa už črtá druhá časť kliešťového dialektického obchvatu.

Haló, tu Štrasburg...

V hlavnej právnickej kuchyni európskej jedálne pre požieračov paragrafov sa tento týždeň už konečne upiekol precedens, ktorý naučí aj slovenských „dezolátov“ novému poriadku. A urobilo sa to nanajvýš elegantne, aby to vyzeralo, že Európsky súd pre ľudské práva si vzal na paškál predovšetkým najväčšieho svetového „bubuláka“ dnešných dní, ruského „dezoláta“. Teda vôbec nechce zasahovať do autonómie štátov EÚ, len radiť. Na súd v Štrasburgu sa totiž obrátili „dva lesbické a jeden gejský pár“, ktorým ruské úrady odmietli vydať manželské licencie. Rusko argumentovalo aj tým, že väčšina Rusov vzácky párov rovnakého pohlavia nepodporuje. Štrasburský súd však rozhodol, že ľudské práva menšín nemôžu závisieť od názorov väčšiny.

Automaticky však vznikajú otázky: Od čoho potom vlastne závisia v tzv. demokracii, ak nie od názorov väčšiny? Od menšiny? A prečo by mala byť menšina viac ako väčšina? A ak nezávisia ani od väčšiny, ani od menšiny, tak od čoho vlastne? Od niečoho, čo presahuje väčšinu aj menšinu? Ale čo by to ako malo v sekulárnom štáte byť? Alebo boli už euroúradníci vzatí bohmi na Olymp a plnia tam transcendentné úlohy?

Zdá sa že áno, pretože ešte pred 13 rokmi sudcovia text ôsmeho článku Európskeho dohovoru o ľudských právach vysvetlili inak. Teraz však z Olympu oznamujú: „*Dohovor je živý dokument, ktorý musí byť interpretovaný vo svetle súčasných podmienok.*“ Takže, dokument je „živý“... No, to skutočne posúva klasifikáciu živočíchov do novej roviny, o ktorej Karl Linné nemal ani potuchy.

Po novom, aby sme to nenaťahovali, sa teda ten štát EÚ, ktorý odmieta vydať homosexuálnym párom manželské licencie, dopúšťa porušovania ľudských práv. Bum, a je to! Spomínate si, je to len niečo viac ako mesiac, keď sme na portáli Christianitas.sk „veštili“ takúto situáciu. Išlo vtedy „len“ o uznanie „manželstiev“ homosexuálnych párov z iných krajín EÚ, v krajine ktorá inak podobné zväzky neuznáva. Teraz sa však taká krajina dopúšťa rovno zločinu proti ľudským právam, ak sama takéto zväzky nelegalizuje.

A železo sa okamžite začalo kuť za horúca. Portál Euractiv.sk píše:

„Rusko už od minulého roka nie je členom Rady Európy, bolo totiž vylúčené po vpáde na Ukrajinu. Rozsudok sa však automaticky vzťahuje na všetky krajiny dohovoru, ktorou je aj Slovensko. Sudcovia zdôraznili, že členské štáty majú možnosť rozhodnúť o konkrétnej forme právneho zväzku pre páry rovnakého pohlavia – nemusí to teda byť manželstvo.“ Áno, na názve vlastne nezáleží, výraz „manželstvo“ aj tak slúži len na dráždenie kresťanov. Na Slovensku sa to bude volať zatiaľ „dôverníctvo“, s tým majú občania, vzhľadom na úctyhodný počet dôverníkov komunistickej tajnej polície ŠtB v politike už skúsenosti a nepríde im to cudzie.

Bude ako nebolo...

Naoko je tu jeden háčik, pretože súd v Štrasburgu nemôže vymôcť od jednotlivých štátov nápravu. Ako inak, veď žijeme pod vlajkou slobody, kto by tu už koho do niečoho nútil, že? V skutočnosti, pod fasádou fiktívnej nezávislosti, však len dialektický koncert pokračuje podľa dobre napísanej partitúry. Teraz je rad na slovenských mimovládkaroch, aby všetko vyzeralo ako iniciatíva zdola a nie nátlak z Bruselu.

A preto slovenská Iniciatíva Inakosť už avizuje, že sa na základe rozhodnutia chystá obrátiť na Ústavný súd. Európsky dohovor o ľudských právach je totiž ako ratifikovaná medzinárodná zmluva o ľudských právach nadradený slovenským zákonom. Podľa Martina Macka, riaditeľa *Iniciatívy Inakosť*, však slovenský Ústavný súd nemôže svojím rozhodnutím zlegalizovať manželstvá alebo registrované partnerstvá osôb rovnakého pohlavia, tak ako sa to stalo napríklad v Spojených štátoch amerických. Ústavný súd by však mohol skonštatovať, že aj vzhľadom na posledné rozhodnutie Štrasburgu štát svojím nekonaním zlyháva a porušuje ľudské práva LGBTI+ ľudí: *„To by mohlo pomôcť vytvoriť verejný tlak na politikov.“* A tomu už naši neohrození politici samozrejme dobre rozumejú. Súdby podľa neho môžu tiež postupne uznávať jednotlivé práva pre homosexuálne páry, napríklad ako pri práve na pobyt.

Čiže, všetko pôjde tak, ako sme o tom pred cca mesiacom písali. A ani to nebolelo, tak čo by sme sa „štorcovali“. Alebo nebudaj už počujete hlasno kričať svojich biskupov a kňazov? Konzervatívni politici vás zvolávajú do ulíc? Veď nakoniec, aký by to aj malo zmysel, keď nemáte čas, lebo ste predsa teraz dostali úplne iné domáce úlohy: vypočítať, koľko miniete na plyn, elektrinu a vodu; vybrať aké „zelené“ auto si kúpite namiesto starého „naffáka“, uhádnuť k akému druhu vojska vás možno „dobrovoľne“ odvedú a pripraviť si slohovú prácu o najlepšej únii na svete.

No a než to všetko zrátate a dopíšete, zistíte ako súdy a politici uznali, že zápasíť neustále so záplavou súdnych žalôb ohľadom porušovania ľudských práv je zbytočné a ten správny konzervatívny prístup bude – schváliť to všetko naraz, aby už bol od toho pokoj. Nakoniec sa vlastne zas až tak veľa nezmení: budeme mať predsa už tých „dôverníkov“, na tých už budeme zvyknutí, v majetkovo právnej oblasti sa tiež nič až také nezmení, len to budeme volať „manželstvo“.

A dialektická špirála konečne doputuje z bodu A do bodu B. Začala tak, že namiesto „manželstva“ sa použil pojem „dôverník“ a končí tak, že sa namiesto pojmu „dôverník“ použije pojem „manželstvo“. Ono to vždy pôsobí lepším dojmom, než vulgárna direktívna priamka zhora, keď sa všetko pekne

evolučne vyvinie a dialekticky vydiskutuje a presadí.

AUTOR: Branislav Michalka

ZDROJ: Christianitas